

Getuigenis van een nomadische vrouw:

Mijn land van herkomst Somalië behoort tot de top vijf van landen in de wereld waar VGM gepraktiseerd wordt. Het gaat hier om 98% van alle vrouwen en meisjes die besneden zijn.

Naar mijn mening zijn het de vrouwen die hierin het grootste aandeel hebben. Het zijn de vrouwelijke huisartsen, woordvoersters van het volk, aanhangsters van deze praktijken die dit promoten. Terwijl de meerderheid van de Somalische mannen VGM beschouwen als "vrouwenzaken".

Het zijn de verloskundigen of in het Somalisch "Haajija" genoemd, die, telkens als ze zich onder een groot aantal vrouwen bevinden, verhalen vertellen over hoe onbesneden meisjes altijd vuil zijn, ook al douchen ze de hele dag lang. En natuurlijk wordt een besneden vrouw dan altijd beschreven als een "mooi, rein meisje", iemand om naar op te kijken.

Ik wil jullie het verhaal vertellen van mijn moeder. Zij is de reden dat ik hier nu sta, en doe wat ik doe. Ik hoop dat haar verhaal kan bijdragen tot verandering.

Ik beseft dat het proces van verandering een heel erg lang proces is. Maar met het nodige doorzettingsvermogen, goed onderwijs, en de juiste overtuiging is het zeker haalbaar. Ik geloof erin dat meisjesbesnijdenis in Somalië, en wereldwijd kan verdwijnen.

Het zijn de NGO's, internationale organisaties, kunstenaars, theatermakers, cartoonisten, muzikanten, activisten, media, artsen, zelfs de hele familie,... die de regering onder druk moeten blijven zetten, en moeten samen strijden om deze praktijk van de aardbol te doen verdwijnen.

Als kind in Somalië kijk je uit naar de besnijdenis omdat je dan pas een echte, mooie vrouw wordt. Mijn moeder herinnert zich dat andere meisjes in die tijd altijd werden verwend na de besnijdenis, en hoe ze achteraf het resultaat aan hun vriendinnetjes toonden.

Toen het haar beurt was, ze was toen een jaar of 7, bond mijn grootmoeder haar vast en hield haar stevig vast toen ze werd besneden door Haajija Khaltoum.

Er waren twee vrouwen bij haar tijdens het ritueel. De twee grepen haar dijen vast, terwijl mijn grootmoeder achter haar zat en het hoofd van mijn moeder op haar schoot legde. Met haar rechterhand bedekte ze de ogen van mijn ma. Met haar linkerhand voelde ze haar snelle hartslag. Haajija Khaltoum zei tegen mijn moeder: "Eer uw vader de naam. Wees niet bang, dit is niet pijnlijk. Je hebt het al gezien bij je zussen, nichten en vriendinnen."

Mijn moeder huilde inderdaad niet, ze durfde zelf geen krik te geven maar de tranen liepen over haar gezicht. Ze begonnen te snijden. De pijn was ondraaglijk, ze huilde onophoudelijk. Ook al zat Haajija's hoofd gebogen tussen haar dijen, mijn moeders pijn voelde alsof ze sneden in het midden van haar schedel.

Eén van de helpers vroeg aan de vroedvrouw: "moet alles weg?"

"Ja" zei de oude vrouw, "Ik knip dit stuk. Ja dit. En verwijder haar volledige clitoris."

Opnieuw was Haajija's hoofd gebogen tussen mijn moeders dijen en sneed ze haar met het scheermes. Of was het een keukenmes? Mijn moeder weet het niet meer, maar één ding is zeker, ze droeg geen handschoenen, ze droeg alleen een jurk.

Wat mijn moeder zich herinnert van die oude vrouw was dat ze dik en stevig was, en dat ze haar vlees zonder enige genade maaide. Toen het hele gebeuren eindelijk voorbij was, ebde de pijn weg, en maakte die plaats voor een ander gevoel. Niets, enkel gevoelloosheid.

De dag erna kwamen de kwaaltjes. Ze kon amper bewegen door de pijn, plaste bloed, en ging slaaploze nachten tegemoet. Ze was pas 7 jaar oud en veel te klein om tegen haar eigen moeder in te gaan.

Mijn moeder herinnert zich de schok van de pijn, dat het afgrijselijk was. Ze was net zo aan het kribben als haar moeder toen, al die jaren voordien toen zij op dezelfde manier gemarteld werd. Mijn moeder vroeg zich af waarom ze dit moest ondergaan, en nog wel met de goedkeuring van haar eigen moeder!

Door de oorlog in Somalië is mijn moeder met ons naar België gevlucht. Ik was toen 1 jaar oud. In het begin hebben we het erg moeilijk gehad. Maar na enkele jaren vonden we onze draai, en konden hier ons leven terug opbouwen. We waren erg gelukkig, en alles ging goed....

Totdat mijn moeder ineens weer pijn kreeg. Ze had steken in haar buik, en plaste bloed. Ze ging naar de huisarts, en deze besloot een bloed- en urinetest af te nemen. Deze wees op een probleem in de nieren. Hij verwees haar door naar een nefroloog.

Deze deed verder onderzoek wat uitwees dat haar nieren defect waren. Eén nier werkte helemaal niet, en de andere slechts voor 3%. Oorzaak bleek de besnijdenis van jaren geleden te zijn.

Wat volgde was 5 jaar lang dialyse en onzekerheid. Mijn moeder haar bloed moest constant ververs worden om vergiftiging van haar lichaam en infecties tegen te gaan. 3 maal in de week moest ze naar het ziekenhuis. Ze werd op de wachtlijst gezet voor een nieuwe nier.

Wij konden enkel wachten op goed nieuws, en bidden voor een goede afloop.

Vorig jaar op 1 augustus kregen we dan eindelijk het verlossend telefoontje uit het UZ Leuven dat er voor mijn moeder een nieuwe nier ter beschikking was.

In het begin werkte haar lichaam tegen, wat ervoor zorgde dat ze regelmatig op controle moest blijven gaan, en van dichtbij moest opgevolgd worden.

Maar ineens ging het toch beter... Haar lichaam bleek de nieuwe nier te aanvaarden, en stilaan verdwenen de complicaties.

Mijn moeder herstelt nu, langzaam maar zeker.

Ze heeft besloten dat ze mij en mijn zus, nooit hetzelfde lot zal laten ondergaan als haar. Ik ben erg trots op mijn moeder, ze heeft zoveel doorstaan en toch blijft ze sterk, en geeft ze alles wat ze heeft aan ons. Mijn moeder is een heldin.